

Republika Hrvatska
Općinski sud u Vinkovcima
Trg B.J.Šokčevića 17
OIB: 77561654785

Poslovni broj: P-260/2025-17

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski sud u Vinkovcima, OIB: 77561654785, po sucu Ivani Božić Piščak, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Ivica Zorana Gašparović, iz Andrijaševaca, M. Marulića 29, OIB: 68965536709, zastupan po punomoćniku Damiru Varga, odv. iz Vinkovaca, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d. OIB:53056966535, Zagreb, Magazinska cesta 69, zastupanog po punomoć., odv. iz Odvjetničkog društva Kallay & partneri d.o.o. u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne, javne i usmene rasprave održane dana 02.lipnja 2026. godine u prisutnosti tužitelja osobno uz punomoćnika tužitelja Damira Varga, odv. u Vinkovcima i zamjenika punomoćnika tuženika Hrvojkje Čolaković, odv. u Vinkovcima, potom donijete i objavljene presude na ročištu za objavu održanom 10.srpnja 2026. godine, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, dana 10.srpnja 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnim odredbe Ugovora o kreditu broj: 198-50-4163791 od 05.06.2007. god, sklopljenog između tužitelja Ivica Zorana Gašparovića iz Andrijaševaca, M. Marulića 29, OIB: 68965536709 i tuženika Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb (OIB: 53056966535), Petrinjska 59, potvrđenog dana 6.6.2007. g. po Javnom bilježniku Želimiru Mirić iz Vinkovaca, pod brojem: OV-9083/2007 u dijelu u kojem glase, i to u čl.1.: „Kunska protuvrijednost CHF ...po srednjem tečaju Kreditora na dan korištenja kredita.“, u čl. 2. predmetnoga ugovora glasi: „...promjenjiva, u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora.“ U čl.7.;... u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Kreditora za CHF „...prema otplatnom planu, koji Kreditor uručuje korisniku kredita po isplati kredita...“; u čl. 9. glasi: „...Na sve što nije regulirano ovim Ugovorom primjenjuju se opći akti Kreditora kojim je regulirano kreditiranje građana sa svim njihovim izmjenama i dopunama donesenim za vrijeme trajanja ovog Ugovora. Korisnik kredita izjavljuje da je upoznat s uvjetima kredita...“.

II. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, da tužitelju Ivici Zoranu Gašparović iz Andrijaševaca, M. Marulića 29, OIB: 68965536709, na ime povrata pretplaćenih iznosa otplate kredita zbog ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli isplati iznos od 2.808,09 EUR (slovima: dvijetisućeosamstoosam eura i devet centi) sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na iznos od:

15,80 EUR počevši od 31.07.2010. do 30.09.2015.

2,26 EUR počevši od 31.08.2010. do 30.09.2015.

2,26 EUR počevši od 30.09.2010. do 30.09.2015.

2,26 EUR počevši od 31.10.2010. do 30.09.2015.

2,26 EUR počevši od 30.11.2010. do 30.09.2015.
2,26 EUR počevši od 31.12.2010. do 30.09.2015.
2,26 EUR počevši od 31.01.2011. do 30.09.2015.
2,26 EUR počevši od 28.02.2011. do 30.09.2015.
2,26 EUR počevši od 31.03.2011. do 30.09.2015.
2,26 EUR počevši od 30.04.2011. do 30.09.2015.
2,26 EUR počevši od 31.05.2011. do 30.09.2015.
0,42 EUR počevši od 31.01.2008. do 30.09.2015.
4,82 EUR počevši od 29.02.2008. do 30.09.2015.
8,17 EUR počevši od 31.03.2008. do 30.09.2015.
3,13 EUR počevši od 30.04.2008. do 30.09.2015.
1,20 EUR počevši od 31.05.2008. do 30.09.2015.
3,77 EUR počevši od 30.06.2008. do 30.09.2015.
0,18 EUR počevši od 01.08.2008. do 30.09.2015.
2,42 EUR počevši od 01.09.2008. do 30.09.2015.
19,37 EUR počevši od 01.10.2008. do 30.09.2015.
8,01 EUR počevši od 01.11.2008. do 30.09.2015.
22,45 EUR počevši od 01.12.2008. do 30.09.2015.
24,67 EUR počevši od 01.01.2009. do 30.09.2015.
25,67 EUR počevši od 01.02.2009. do 30.09.2015.
22,91 EUR počevši od 01.03.2009. do 30.09.2015.
23,43 EUR počevši od 01.04.2009. do 30.09.2015.
19,21 EUR počevši od 01.05.2009. do 30.09.2015.
16,10 EUR počevši od 01.06.2009. do 30.09.2015.
16,92 EUR počevši od 01.07.2009. do 30.09.2015.
18,56 EUR počevši od 01.08.2009. do 30.09.2015.
18,42 EUR počevši od 01.09.2009. do 30.09.2015.
16,76 EUR počevši od 01.10.2009. do 30.09.2015.
19,88 EUR počevši od 01.11.2009. do 30.09.2015.
22,37 EUR počevši od 01.12.2009. do 30.09.2015.
25,92 EUR počevši od 01.01.2010. do 30.09.2015.
25,10 EUR počevši od 01.02.2010. do 30.09.2015.
29,92 EUR počevši od 01.03.2010. do 30.09.2015.
29,01 EUR počevši od 01.04.2010. do 30.09.2015.
30,79 EUR počevši od 01.05.2010. do 30.09.2015.
46,20 EUR počevši od 01.06.2010. do 30.09.2015.
43,02 EUR počevši od 01.07.2010. do 30.09.2015.
48,47 EUR počevši od 01.08.2010. do 30.09.2015.
45,40 EUR počevši od 01.09.2010. do 30.09.2015.
40,44 EUR počevši od 01.10.2010. do 30.09.2015.
50,89 EUR počevši od 01.11.2010. do 30.09.2015.
64,19 EUR počevši od 01.12.2010. do 30.09.2015.
54,77 EUR počevši od 01.01.2011. do 30.09.2015.
58,07 EUR počevši od 01.02.2011. do 30.09.2015.
53,88 EUR počevši od 01.03.2011. do 30.09.2015.
54,63 EUR počevši od 01.04.2011. do 30.09.2015.
72,45 EUR počevši od 01.05.2011. do 30.09.2015.
72,58 EUR počevši od 01.06.2011. do 30.09.2015.
87,14 EUR počevši od 01.07.2011. do 30.09.2015.
79,66 EUR počevši od 01.08.2011. do 30.09.2015.

71,47 EUR počevši od 01.09.2011. do 30.09.2015.
70,59 EUR počevši od 01.10.2011. do 30.09.2015.
69,96 EUR počevši od 01.11.2011. do 30.09.2015.
73,87 EUR počevši od 01.12.2011. do 30.09.2015.
77,28 EUR počevši od 01.01.2012. do 30.09.2015.
77,73 EUR počevši od 01.02.2012. do 30.09.2015.
75,37 EUR počevši od 01.03.2012. do 30.09.2015.
76,97 EUR počevši od 01.04.2012. do 30.09.2015.
78,05 EUR počevši od 01.05.2012. do 30.09.2015.
76,22 EUR počevši od 01.06.2012. do 30.09.2015.
76,71 EUR počevši od 01.07.2012. do 30.09.2015.
75,33 EUR počevši od 01.08.2012. do 30.09.2015.
72,37 EUR počevši od 01.09.2012. do 30.09.2015.
75,53 EUR počevši od 01.10.2012. do 30.09.2015.
77,05 EUR počevši od 01.11.2012. do 30.09.2015.
75,98 EUR počevši od 01.12.2012. do 30.09.2015.
70,02 EUR počevši od 01.01.2013. do 30.09.2015.
75,09 EUR počevši od 01.02.2013. do 30.09.2015.
75,53 EUR počevši od 01.03.2013. do 30.09.2015.
73,54 EUR počevši od 01.04.2013. do 30.09.2015.
67,36 EUR počevši od 01.05.2013. do 30.09.2015.
67,21 EUR počevši od 01.06.2013. do 30.09.2015.
68,72 EUR počevši od 01.07.2013. do 30.09.2015.
71,16 EUR počevši od 01.08.2013. do 30.09.2015.
74,53 EUR počevši od 01.09.2013. do 30.09.2015.
72,79 EUR počevši od 01.10.2013. do 30.09.2015.
74,02 EUR počevši od 01.11.2013. do 30.09.2015.
75,41 EUR počevši od 01.12.2013. do 30.09.2015.
67,41 EUR počevši od 01.01.2014. do 30.09.2015.
69,03 EUR počevši od 01.02.2014. do 30.09.2015.
68,50 EUR počevši od 01.03.2014. do 30.09.2015.
66,70 EUR počevši od 01.04.2014. do 30.09.2015.
66,13 EUR počevši od 01.05.2014. do 30.09.2015.
66,39 EUR počevši od 01.06.2014. do 30.09.2015.
68,42 EUR počevši od 01.07.2014. do 30.09.2015.
70,14 EUR počevši od 01.08.2014. do 30.09.2015.
69,78 EUR počevši od 01.09.2014. do 30.09.2015.
71,26 EUR počevši od 01.10.2014. do 30.09.2015.
72,27 EUR počevši od 01.11.2014. do 30.09.2015.
71,68 EUR počevši od 01.12.2014. do 30.09.2015.
72,49 EUR počevši od 01.01.2015. do 30.09.2015.
72,49 EUR počevši od 01.02.2015. do 30.09.2015.
72,49 EUR počevši od 01.03.2015. do 30.09.2015.
72,49 EUR počevši od 01.04.2015. do 30.09.2015.
72,49 EUR počevši od 01.05.2015. do 30.09.2015.
72,49 EUR počevši od 01.06.2015. do 30.09.2015.
72,49 EUR počevši od 01.07.2015. do 30.09.2015.
72,49 EUR počevši od 01.08.2015. do 30.09.2015.
72,49 EUR počevši od 01.09.2015. do 30.09.2015.
2.808,09 EUR počevši od 01.10.2015. do isplate

računajući od dospjeća svakog pojedinog iznosa od 31.07.2010. god. do 31.07.2015. god. u visini eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena, a od 01.08.2015. god. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, sve to u roku od 15 dana.

III. Odbija se kao neosnovan, zahtjev tuženika za utvrđivanje tuženikove potraživanja prema tužitelju s osnova potplaćenih iznosa zbog tečajnih razlika iznesen u prigovoru radi prebijanja i to u iznosu od 4,38 EUR zajedno s pripadajućom zateznom kamatom koje teku na iznos od:

- 1,66 EUR od dana 01.10.2007. godine pa do isplate,
- 2,02 EUR od dana 01.11.2007. godine pa do isplate,
- 0,69 EUR od dana 01.01.2008. godine pa do isplate,
- 0,01 EUR od dana 01.08.2008. godine pa do isplate,

sve po kamatnoj stopi i to, za razdoblje od 01.10.2007. do 31.12.2007. po čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate (NN 72/02) po stopi od 15% godišnje, od 01.01.2008. do 31.07. 2015. sukladno članku 29. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima po eskontnoj stopi HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, a od 01.08.2015. godine pa do 31.12.2022. god. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3% poena, od 01.01.2023. god. po stopi koja se obračunava za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 01.01.2024. godine po stopi koja se obračunava za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

IV. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d., Magazinska cesta 69, Zagreb, OIB: 53056966535, da naknadi tužitelju Ivici Zoranu Gašparović iz Andrijaševaca, M. Marulića 29, OIB: 68965536709 trošak ovog parničnog postupka u iznosu od 1.971,89 eura (slovima: tisućudevetstosedamdesetijedan euro i osamdesetidevet centi) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 10. srpnja 2026. do isplate prema stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope (kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.

V. Odbija se tužitelj sa zahtjevom za naknadu troškova ovog postupka preko dosuđenog iznosa od 1.971,89 eura, kao neosnovan.

O b r a z l o ž e n j e

1. Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti i isplate dana 16. svibnja 2019.g. Tužitelj u tužbi navodi da je s tuženikom dana 05.06.2007.g. sklopio Ugovor o kreditu, broj ugovora: 198-50-4163791, koji je solemniziran dana 06.06.2007. g. po Javnom bilježniku Želimiru Miriću iz Vinkovaca, pod brojem OV 9083/2007. Predmetnim Ugovorom tuženik kao kreditor je tužitelju kao korisniku kredita odobrio kredit u iznosu od 54,700,00 CHF protuvrijednosti u HRK (čl. I) na rok otplate od 300 mjeseci (čl. 4.), koji se otplaćuje „u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Kreditora za CHF, važećem na dan dospijeca, a prema otplatnom planu koji će biti uručen... (čl. 70.).

1.1. Nadalje navodi, da je početno ugovoreni mjesečni anuitet iznosio oko 1.400,00 kn, no tijekom otplate kredita anuiteti su se zbog povišenja kamatne stope, te tečaja CHF naspram HRK, značajno povećavali, tako da je primjerice na dan 30.06.2015. g. anuitet iznosio oko 2.000,00 kn. Pored iznosa glavnice tužitelj je sukladno čl. 2. Ugovora bio u obvezi tuženiku platiti i redovnu kamatu koja je tijekom postojanja obveze po Ugovoru bila promjenjiva i u skladu s Odlukama tuženika utvrđuje se jednostrano, a na dan sklapanja Ugovora ona je iznosila 4.95 % godišnje (čl. 2.).

1.2. Prilikom sklapanja ugovora o kreditu tužitelju nije pruženo dovoljno informacija i obavijesti o rizicima vezanim uz zaključenje ugovora o kreditu ugovaranjem valutne klauzule, odnosno o rizicima vezanim uz rast tečaja CHF u odnosu na kunu. Tečaj CHF u odnosu na kunu skočio je tijekom otplate kredita u odnosu na početno ugovoreni tečaj. Također i kamatna stoga koja je ugovorena kao promjenjiva tijekom otplate kredita u više navrata se mijenjala na štetu tužitelja. O navedeni ugovornim odredbama nije se pojedinačno pregovaralo te tuženik kao trgovac nije tužitelja u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti. Navedene odredbe su protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovale znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana.

1.3. O ništetnosti navedenih ugovornih odredbi postoji pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/2012 od 4.7.2013. koja je u dijelu koji se odnosi na promjenjive kamate potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014., a u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu potvrđena je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/17 od 14.6.2018. Odredbom čl. 138.a Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09), propisana je obvezujuća snaga sudske odluke, donesene u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, za ostale sudove u restitucijskim postupcima koji potrošač osobno pokrene zbog postupanja tuženika.

1.4. Tužitelj se poziva i na pravnu stečevinu Europske unije i to praksu suda Europske unije koja je i za sudove u Republici Hrvatskoj pravno obvezujuća. Presuda suda EU u predmetu broj: C-186/16 (Andriuc i drugi) od 20. rujna 2017., prema kojoj je pravomoćno presuđeno da ugovorena odredba o valutnoj klauzuli nije poštena ukoliko vjerovnik - kreditor potrošaču nije dao informacije koje su potrebne za donošenje valjane odluke o ugovaranju valutne klauzule, zbog čega je kasnije nastala neravnoteža prava i obveza na štetu potrošača.

1.5. Kako tužitelj kao laik ne raspolaže dovoljnim ekonomskim znanjem da bi postavio točno specificirani tužbeni zahtjev s navođenjem svakog pojedinačnog iznosa razlike preplaćene kamate i tečajne razlike u pojedinom anuitetu na koji potražuje zakonsku zateznu kamatu, iznos VPS-a je postavio okvirno sukladno preliminarnom obračunu, a tek nakon provođenja, sudskog, financijskog-knjigovodstvenog vještačenja, te drugih predloženih dokaza na okolnost visine dugovanja tuženika prema tužitelju, tužitelj će u slučaju potrebe specificirati tužbeni zahtjev, sve to sukladno odredbi čl. 186.b st. 3. ZPP-a, uvažavajući i poštujući načelo „ravnopravnosti oružja“, odnosno davanja mogućnosti i tuženiku da se očituje na predloženi dokaz provođenja vještačenja, a pogotovo radi načela ekonomičnosti i svrsishodnosti postupka.

1.6. Stoga tužitelj podnosi tužbu protiv tuženika sa zahtjevom da sud utvrdi ništetnim odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi, te da naloži tuženiku da tužitelju isplati iznos od 37.106,46 kuna koji će tužitelj specificirati nakon što se provede knjigovodstveno-financijsko vještačenje.

2. U odgovoru na tužbu tuženik se u cijelosti protivio tužbi i tužbenog zahtjevu, te ističe prigovor zastare. Nadalje ističe, da su stranke sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija tužiteljevog kredita u skladu sa Zakonom, pa da tužitelj više nema pravni interes za vođenje ovog postupka. Jednako tako, tuženik navodi kako je pozivanje tužitelja na presude donesene u kolektivnom sporu u cijelosti promašeno. Na pripremnom ročištu održanom dana 9.listopada 2025.g. izjavljuje prigovor radi prijebaja u visini eventualno utvrđenih negativnih razlika, koji specificira podneskom od 20.03.2026.g.

2.1. Nadalje navodi kako su sporne odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi tužitelju bile jasne, razumljive i lako uočljive, da se o njima pojedinačno pregovaralo te da iste nisu suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovale znatnu neravnotežu u pravima i obvezama stranaka na štetu tužitelja. Štoviše, potpisom predmetnog ugovora o kreditu, i to u članku 10., tužitelj je izjavio da je upoznat ne samo s općim aktima tuženika, nego i sa svim uvjetima kredita (dakle, uključujući i dijelove istoga koji se odnose na valutnu klauzulu u CHF, odnosno na promjenjivu kamatnu stopu). Kada se sve navedeno poveže s činjenicom da je predmetni ugovor o kreditu solemniziran, i to od strane javnog bilježnika Želimira Mirića, pod brojem OV-9083/07, koji je temeljem članaka 57., 58. i 59. Zakona o javnom bilježništvu (N.N. 78/1993, 29/1994, 162/1998) objasnio strankama smisao i posljedice pravnog posla te se uvjerio da njegov sadržaj odgovara pravoj volji stranaka, potpuno je razvidno da je tužitelj u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu raspolagao svim potrebnim informacijama, u cijelosti i potpuno razumio sadržaj i posljedice odredaba koje sada smatra spornima te na njih pristao. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže naslovnom sudu da odbije sve tužbene zahtjeve tužitelja i naloži tužitelju da tuženiku naknadi prouzročene troškove ovog parničnog postupka.

2.2. Tuženik je isticao i prigovor mjesne nadležnosti ovog suda, međutim isti je odbijen pravomoćnim rješenjem posl. br. P-487/19 od 19. studeni 2020.g.

3. U dokaznom postupku provedeni su dokazi uvidom u ugovor o kreditu (list 6-10 spisa), otplatni plan (list 11-13, 39-43 spisa), knjigovodstvenu karticu (list 14-20 spisa), pregled uplata (list 21-26 spisa), obavijest (list 27, 35-38 spisa), dokumentaciju

(list 44-126 spisa), dopis PU (list 175 spisa), financijsko - knjigovodstveno vještačenje od 25. veljače 2026. (list 180-191 spisa), te je pročitani iskaz tužitelja sa ročišta održanog dana 2. lipnja 2026.g. (224-226 spisa).

4. Temeljem provedenog dokaznog postupka, cijeneći brižljivo i savjesno svaki dokaz zasebno i sve dokaze u njihovoj ukupnosti, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka sukladno odredbi čl. 8. ZPP-a sud je utvrdio slijedeće:

5. Između stranaka je nesporna činjenica da je tužitelj kao korisnik kredita s tuženikom kao kreditorom dana 05.06.2007.g. sklopio Ugovor o kreditu, broj ugovora: 198-50-4163791, temeljem kojega je tužitelj koristio kredit u iznosu od 54,700,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika na dan korištenja, s rokom otplate kredita od 300 mjeseci, u jednakim mjesečnim anuitetima u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika za CHF važećem na dan dospijeca. Nesporno je da se radi o stambenom kreditu. Nesporno je i da su stranke dana 03.02.2016. sklopile Dodatak br. KONV-01/2016 Ugovoru o kreditu broj 198-50-4163791 kojim su ugovoreni uvjeti za provedbu konverzije kredita ugovorenog u kunama s valutnom klauzulom u CHF, u kunski kredit s valutnom klauzulom EUR.

6. Nesporno je također da je donesena pravomoćna odluka u postupku koji se vodio radi zaštite kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, pod poslovnim brojem P-1401/12 od 4. srpnja 2013. te da je presudom Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj Pž-7129/13 od 13. lipnja 2014. utvrđeno da je tuženik u postupku pod brojem P-1401/12 u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditu promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke. Nije sporno da je u pogledu ništetnosti u ugovaranju valutne klauzule ista presuda Trgovačkog suda u Zagrebu potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda broj Pž-6632/17 od 14. lipnja 2018. a da je istu presudu potvrdio i Vrhovni sud RH u predmetu poslovni broj Rev-2212/18 od 3. rujna 2019.

6.1. Nesporno je među parničnim strankama da je u postupku koji se vodio radi zaštite kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, pod poslovnim brojem P-1401/12, od 4. srpnja 2013., donesena pravomoćna presuda, a kojom presudom je utvrđeno da je ovdje tuženik u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditu promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora ista banka kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktno parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku banke o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te da je istom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu, od 4. srpnja 2013., utvrđeno da je ovdje tuženik u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima na način da je koristio u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o

potrošačkom kreditiranju na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja istih ugovora tužena banka kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim bitnim parametrima potrebnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Nesporno je da je naprijed navedena prvostupanjska presuda u odnosu na tuženika u pogledu ništetnosti ugovaranja valutne klauzule i načina promjene kamatne stope potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-6632/17, od 14. lipnja 2018. U pogledu dosegavakopravomoćne presude donesene povodom kolektivne tužbe za zaštitu interesa potrošača nesporno je da se u tom postupku utvrđivalo i ocjenjivalo da li su tužene banke, pa tako i ovdje konkretno tuženik, potrošačima objasnili razloge i iznijeli točne i razumljive kriterije na temelju kojih prosječni potrošač može predvidjeti ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz spornih odredaba, odnosno u postupku koji se vodio povodom kolektivne tužbe nije utvrđivano da li je pojedini potrošač dobio sve relevantne informacije za donošenje informirane odluke hoće li ugovor s takvim odredbama sklopiti ili ne.

6.2. Sukladno članku 502.c ZPP-a i članku 138.a. Zakona o zaštiti potrošača ovaj sud vezan je za utvrđenja iz navedenog postupka zaštite kolektivnih interesa potrošača, tj. vezan je za utvrđenje da je ništetna odredba ugovora o promjenjivoj stopi redovne kamate i odredba o valutnoj klauzuli. Odredbe Zakona o zaštiti potrošača o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima implementirane su temeljem Direktive vijeća 93/13 EEZ od 5. 4. 1993., kao temeljnom aktu donesenom sa svrhom usklađivanja zakona i drugih propisa država koji se odnose na nepoštene odredbe u ugovorima koji se sklapaju između prodavatelja robe i pružatelja usluge i potrošača. U odnosu na pravne odnose i sporove koji su nastali prije ulaska RH u Europsku uniju u kojem se razdoblju neposredno nije primjenjivalo pravo Europske unije, postojala je obveza suda da tumači nacionalno pravo u duhu prava Europske unije i sveopće njene pravne stečevine (što uključuje i praksu suda EU), a na što se RH obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju koji je u primjeni od 2005.

7. Između stranaka je sporno pitanje zastare, ima li tužitelj pravni interes utvrđivati ništetnim odredbe osnovnog ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i/ili valutnoj klauzuli s obzirom da je sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija osnovnog kredita iz CHF u EUR sukladno odredbama ZIDZPK/15, je li presuda Trgovačkog suda u Zagrebu donesena u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača primjenjiva i na ovaj konkretni slučaj tj. na zaključeni ugovor o kreditu između tužitelja i tuženika.

8. Na okolnost dostupnosti informacija i načina pregovaranja i pojašnjenja značenja ugovornih odredbi prilikom zaključenja ugovora izveden je dokaz saslušanjem tužitelja. Tužitelj saslušan kao stranka iskazao je da je Ugovor o kreditu sklopio 2007. godine. Kredit je bio za izgradnju kuće, stambeni, za osobne potrebe, u kojoj kući stanuje sa obitelji. Kredit u valuti CHF sklopio je kod tužene banke, iako to tada nije bila njegova banka, tužena banka mu je jedina odobrila kredit, raspitivao se i u drugim bankama, a ovaj kredit mu je ponuđen u tuženoj banci kao najpovoljniji, sa najpovoljnijom kamatom. Bankar s kojim je sklopio ugovor nije mu objasnio rizike vezane za sam ugovor. Prilikom sklapanja ugovora nije razumio značaj valutne klauzule, niti promjenjive kamatne stope, nitko mu u banci nije pojasnio ove termine.

Ugovor o kreditu je pročitao, napominje da se radilo o unaprijed pripremljenom obrascu ugovora, te nije imao mogućnost pregovaranja o pojedinim odredbama ugovora, niti je za nju znao, nitko ga ništa nije ni pitao. Ističe da mu javni bilježnik prilikom solemnizacije ugovora, nije objašnjavao pojedine odredbe ugovora kao niti rizike istog. Što se tiče konverzije, on je otišao u banku napraviti aneks ugovora, kako bi spriječio enorman rast anuiteta. Kredit je konvertiran u valutu euro, a prilikom konverzije sjeća se da mu je priznat iznos od 2.000,00 eura na ime pretplate, a taj iznos je ostao na njegovom računu kao polog. Termin konverzija koliko mu je poznato znači zamjena. S obzirom na navedeno smatra da nije obeštećen sklapanjem aneksa ugovora o kreditu. Nadalje navodi da je u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu bio zaposlen u vojsci. Navodi da nema obrt niti je član trg. društva. Nadalje navodi da su početne rate kredita bile oko 250 CHF, a kasnije su narasle na oko 800CHF, anuitete je plaćao redovno, osobno, a kredit nije otplaćen.

8.1. Uvidom u zaključeni Ugovor o kreditu nesporno je utvrđeno da je isti ugovor tužitelj zaključio kao fizička osoba i da mu je isti kredit odobren kao namjenski kredit i to na način da je u čl. 6. istog Ugovora određeno da je kredit stambeni.

8.2. S obzirom na navedeno, stav je suda da tužitelju pripada pravo na pravnu zaštitu temeljem Zakona o zaštiti potrošača i to iz razloga jer njegovo svojstvo potrošača proizlazi iz samih odredbi zaključenog Ugovora o kreditu, iz kojeg je vidljivo da namjena istog kredita nije bila za nikakve poslovne, obrtničke ili druge namjene, a isto proizlazi i iz potvrde Ministarstva financija Porezne uprave (list 175 spisa).

8.3. Tako sustav zaštite koji provodi direktiva o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima počiva na ideji da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na prodavatelja ili pružatelja usluga što se tiče pregovaračke snage i razine informacije (presuda Europskog suda C194/14 Sanchez Morchillo i Abril Garcia od 17.7.2014.) prvi put unutar testa nepoštenosti pretpostavlja postojanje ugovornih odredbi o kojima se nije pojedinačno pregovaralo.

8.4. Sukladno čl. 99. Zakona o zaštiti potrošača nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, stoga proizlazi kako su nepoštene one odredbe ugovora koje su nejasne, koje nisu lako razumljive i koje nisu uočljive. Nadalje, sukladno čl. 295. Zakona o obveznim odnosima, opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove. O odredbama Općih uvjeta poslovanja koji su sadržani u samom ugovoru stoga se niti ne može pojedinačno pregovarati. Čl. 59. Zakona o zaštiti potrošača, kao što je ranije navedeno, propisano je što mora sadržavati ugovor o potrošačkom zajmu. Prema članku 26. st. 3. Zakona o obveznim odnosima, ako su kamate ugovorene, ali nije određena njihova stopa, između osoba od kojih barem jedna nije trgovac, vrijedi kamatna stopa u visini četvrtine stope zakonskih zatezних kamata, a između trgovaca polovina stope zakonskih zatezних kamata određene sukladno stavku 1. ovoga članka. Prema članku 272. Zakona o obveznim odnosima činidba je određiva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavila trećoj osobi da je odredi, a ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu, ugovor je ništetan.

8.5. Sud smatra kako ugovorna odredba kojom se promjena kamatne stope čini ovisnom o odluci tuženika, nije razumljiva, obzirom kako predmetni ugovor ne sadrži referentnu stopu koja se primjenjuje na početnu kamatnu stopu, kao niti precizan način utvrđivanja promjene kamatne stope, već je ista određena samo općenito, paušalno i neprecizno. Očito je, da je promjena kamatne stope isključivo vezana uz jednostranu odluku tuženika bez sudjelovanja druge strane, odnosno bez pregovora o toj promjeni sa tužiteljem, kao i bez određivanja koliko će tih promjena do kraja otplate kredita odnosno trajanja ugovora biti, kada će te promjene prestati i iz kojeg razloga. Iz takvog ponašanja tuženika kao i iz odgovora na tužbu, proizlazi da je tuženik prilikom mijenjanja kamatnih stopa i prilikom promjene tečaja, na taj način postupao zbog promjene tržišnih uvjeta, ali jednostrano i bez pregovora s drugom stranom, što je utvrđeno i na temelju iskaza tužitelja.

8.6. Tuženik nije dokazao da je tužitelja upoznao s valutnim rizikom i rizikom promjene kamatne stope, budući da u ugovoru nije navedeno koji su to rizici i učinci koji mogu proizaći iz promjene kamatne stope i promjene tečajnih odnosa nastalih za vrijeme postojanja ugovora. Navedena odredba ugovora, koja promjenu ugovorene kamate čini ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja, bez da istovremeno precizno odredi uvjete promjenjivosti i referentnu stopu za koju se veže promjena, uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer u takvoj situaciji vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika koji promjenu ne može predvidjeti, dok se pravilnost promjene ne može ni provjeriti, jer nema nikakvih egzaktnih kriterija.

8.7. Tuženik je, prema stajalištu ovog suda, tužitelju trebao objasniti razloge promjene kamatne stope, pojedinačno o tome razgovarati i na taj način omogućiti tužitelju kao klijentu - potrošaču, da pristane na takve odredbe i iskoristiti neke od navedenih solucija, odnosno omogućiti tužitelju da može prigovoriti povećanju stope redovne kamate ili zatražiti okončanje ugovorenog odnosa. Tuženik je primjenom navedene ugovorne odredbe, izbjegao utjecaj druge ugovorne strane, tužitelja na cijenu, što je suprotno čl. 247. Zakona o obveznim odnosima.

8.8. Osim toga, tuženik je bio dužan tužitelja kao potrošača u cijelosti informirati o riziku koji sa sobom povlači valutna klauzula kojom se glavnica kredita veže za valutu CHF i o svim potrebnim parametrima, bitnim za donošenje valjane odluke, utemeljene na potpunoj obavijesti, a što tuženik očito učinio nije, a što uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer dolazi do situacije da tužitelj ne može predvidjeti visinu svoje obveze. Tuženik nije dokazao da je tužitelja upoznao sa rizikom ugovaranja kredita sa valutnom klauzulom, tj. da je tuženik kao kreditor objasnio taj rizik i da je tužitelj bio upoznat i svjestan činjenice da povećanje tečaja valute utječe na povećanje glavnice duga, pripadajućih kamata, pa tako i na povećanje mjesečnih anuiteta. Takva jednostrana ugovorna odredba je nerazumljiva i protivna načelu savjesnosti i poštenja iz članka 4. Zakona o obveznim odnosima jer je neizvjestan i iznos glavnice kredita kojeg tužitelj ima obvezu vratiti banci, kao i cijena (kamata također predstavlja cijenu).

9. Nadalje st. 4. čl. 96 ZZP/07 određeno je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, da je dužan to dokazati. Kako iz stanja spisa proistječe da tuženik provedenim dokazima nije osporio navode tužitelja da se o spornim ugovornim

odredbama Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo, stoga je nedvojbeno da se radi o unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru o kreditu u kojem tužitelj kao korisnik kredita nije mogao utjecati na sadržaj navedenih odredbi, stoga su po shvaćanju ovoga suda sporne ugovorne odredbe zaista prouzročile značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te su ništetne, u smislu odredbe čl. 96. st. 1. ZZP/07.

9.1. Neutemeljeni su navodi tuženika da je sklapanjem konverzije za potrošače pa tako i za tužitelja otpao pravni interes za postavljanje bilo deklaratornog bilo kondemnatornog zahtjeva vezano za obeštećenje po osnovi ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu koji je konvertiran. Naime, sklapanjem Dodatka Ugovora nisu otklonjene posljedice eventualne ništetnosti spornih ugovornih odredaba koje se odnose na ugovorenu valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu, a to stoga jer je predmetni Dodatak Ugovora samo izjednačio položaj tužitelja kao korisnika kredita u valuti CHF s položajem u kojem bi bio da je ugovorio kredit u valuti euro, pri čemu niti odredbama ZID ZPK na temelju kojih je zaključen Dodatak Ugovora nije regulirana pravna sudbina onih odredaba kojima se u ugovorima o kreditima koji su izraženi u valuti CHF ugovarala promjenjiva kamatna stopa, niti je propisano na koji način bi se trebala riješiti eventualna ništetnost takvih odredaba koja bi nastupila zbog toga što bi banke bez prethodnog dogovaranja sa korisnicima kredita same i nepošteno mijenjale prvobitno ugovorene kamatne stope. Dodatkom Ugovora (konverzijom) nije riješeno pitanje preplaćenih ugovornih kamata i tečaja prije konverzije. (stav je Županijskog suda Rijeci u odluci posl.br. GŽ-3948/2020 od 08.11.2023.).

9.2. Provedenim vještačenjem utvrđeno je da unatoč provedenoj konverziji nije postignuta ravnoteža u pravima i obvezama ugovornih stranaka. Kako zaštita potrošača u odnosu na stupanj zaštite omogućava potrošaču ostvarivanje restitucije i uspostavu pravednog stanja u ugovornom odnosu koji sadrži nepoštenu odredbu, to tužitelj i u slučaju provođenja konverzije ima pravo na utvrđenje same nepoštenosti početno ugovorenih odredbi tako i na restitucijski zahtjev onda kada provedena konverzija nije dovela do ravnoteže u pravima i obvezama stranaka, a što je u konkretnom postupku slučaj. Da je to doista tako proistječe iz presude suda Europske unije C-118/17 od 14. 3. 2019., u predmetu Zsuzsanna Dunai protiv Erste Bank Hungary Zrt) koja daje odgovor na pitanja o kreditima s ništetnim ugovornim odredbama, a primjenjujući Direktivu 93/13/EZ o ništetnim uvjetima u potrošačkim ugovorima u kojoj je utvrđeno da se čl. 6. st. 1. Direktive mora tumačiti na način da se ugovorna odredba koja je proglašena nepoštenom mora smatrati, načelno, kao da nikada nije postojala, tako da ne može imati učinak na potrošača s posljedicom ponovne uspostave pravne i činjenične situacije u kojoj se potrošač nalazio, da navedena odredba ne postoji. Činjenica da su određene ugovorne odredbe bila proglašene nepoštenima i ništetnima i zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača. Isto tako je u odluci Vrhovnog suda Rev 18/2018 od 26. 5. 2020. izneseno stajalište da Sporazum o konverziji kojim su odredbe osnovnog ugovora izmijenjene u pogledu valutne klauzule, kamatne stope i iznos preostale neplaćene glavnice, ne znači da je korisnik kredita izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne, jer ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu ništetan ugovor ne postaje valjan niti kad uzrok ništetnosti naknadno nestane osim u izuzetnim slučajevima kad je zabrana manjeg značaja i u cijelosti je ugovor ispunjen. Slijedom navedenog ništetne

su odredbe Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je tužitelj obavezan platiti kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno Odluci o kamatnim stopama tuženika, a preko ugovorene kamatne stope od 4,95 %, kao i da su nišetne odredbe Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena valutna klauzula CHF.

9.3. Za donošenje odluke o zahtjevu za plaćanje novčane svote na ime restitucije relevantno je je li tužiteljevo pravo na restituciju prestalo stupanjem na snagu ZIDZPK/15 i sklapanjem Aneksa ugovora i treba li svotu dobivenu u konverziji odbiti od tužiteljeve preplate.

9.4. Ovdje valja navesti da nišetni ugovor ne postaje valjan kada uzrok nišetnosti naknadno nestane (članak 326. stavak 1. ZOO), da je obnova bez učinka ako je prijašnja obveza nišetna (članak 148. stavak 1. ZOO) te da je nišetna nagodba o pravnom poslu i kada su ugovaratelji znali za nišetnost i htjeli je nagodbom otkloniti (članak 157. stavak 2. ZOO).

9.5. Nišetne odredbe ugovora o kreditu, dakle nisu mogle biti konvalidirane, obnovljene, a niti se o njima moglo nagoditi. Cilj ZIDZPK/15 je bio da se položaj korisnika kredita s valutnom klauzulom vezanom za tečaj CHF, kao potrošača, izjednači sa položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u valuti EUR.

9.6. Međutim, niti jednom odredbom ZIDZPK/15, ali ni Aneksom ugovora koji je sklopljen na osnovi ZIDZPK/15 i u skladu s člankom 19.c ZIDZPK/15 nije regulirano pitanje rješavanja preplate u primjeni nišetnih ugovornih odredbi kredita, tj. nije riješeno pitanje posljedica nišetnosti nepoštenih ugovornih odredbi, onih o promjenjivoj kamatnoj stopi ni o valutnoj klauzuli. Ovdje valja navesti da pitanje rješavanja posljedica nepoštenih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli nije ni moglo biti rješavano dodatkom ugovora ni ZIDZPK/15 jer u tom trenutku nije bilo ni utvrđeno da su i te odredbe nišetne. Dakle, zakonodavac nije imao u vidu tu okolnost kod donošenja zakona a niti su potrošači mogli uzeti u obzir i tu činjenicu kod sklapanja Dodatka ugovora.

9.7. Ako sud nađe da je ugovorna odredba o valutnoj klauzuli nišetna tužitelj i dalje ima pravo na restituciju, ono nije prestalo sklapanjem Aneksa ugovoru jer to nije ugovoreno, niti iz ZIDZPK/15 proizlazi da bi joj to pravo prestalo. Pravo na restituciju proizlazi iz odredbi članka 323. stavak 1, 324. i 1111. ZOO. Ovdje valja navesti da je Europski sud u predmetima C-154/15, C-307/15 i C-308/15 definirao pravila koja vrijede o djelotvornoj zaštiti od nepoštenih (nišetnih) ugovornih odredbi pa je tako utvrdio da u slučaju utvrđenja odredbe nepoštenom učinci djeluju od sklapanja ugovora. Smatra se da nepoštena odredba nije bila ugovorena tako da ne može imati učinak na potrošača a sudske utvrđenje nišetnosti mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije za potrošače kao da nije bilo navedene odredbe, da potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju i da ima pravo na punu restituciju svih neosnovano plaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora.

9.8. Iako Aneks ne sadrži odredbe koje bi regulirale pravo na restituciju valja skrenuti pozornost da se dvojbene ili nerazumljive odredbe tumače u skladu koji je povoljniji za potrošača (članka 86. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 96/03, 46/07 i 79/07 – dalje: ZZP/03), članka 101. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača - "Narodne novine", broj:79/07, 125/07, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12,

56/13 i 41/14 – dalje: ZZP/07 i članka 54. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača - "Narodne novine", broj: 41/14, 110/15, 14/19 i 19/22 – dalje: ZZP/14. Dakle, kada bi odredbe Aneksa ugovora i bile dvojbene, a one to nisu, trebale bi se tumačiti na način koji je povoljniji za potrošača, dakle, na način da potrošač ima pravo na restituciju.

9.9. Tužiteljevo pravo na restituciju moglo je prestati odricanjem, ali nije ni na taj način prestalo.

9.10. Shvaćanje po kojemu ugovorna odredba koji su sklopili potrošač, s jedne strane, i prodavatelj robe ili pružatelj usluge, s druge strane, koja se može utvrditi nepoštenom u sudskom postupku može valjano obnoviti i potrošač se nakon sklapanja sporazuma, kojim se zamjenjuje ništetna ugovorna odredba novom odredbom, može odreći zaštite (prava na restituciju) koju mu pruža Direktiva 93/13, pod uvjetom da je dao slobodan i informiran pristanak na to odricanje i da je znao čega se takvim pristankom odriče, te da je bio upoznat sa iznosom koji bi mu pripao temeljem nepoštenih ugovornih odredbi.

9.11. Za primijetiti je i to da je Europski sud za ljudska prava u predmetu Žulić protiv Republike Hrvatske između ostalog naveo " da banka potpisivanjem aneksa (dodatka ugovora o kreditu) nije udovoljila tužbenom zahtjevu", a tužitelj je u tom postupku tražio određenu novčanu svotu zbog preplate temeljem ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, pa se može opravdano zaključiti da Europski sud za ljudska prava smatra da sklapanjem ugovora o konverziji nije udovoljeno zahtjevu temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

9.12. Sklapanjem aneksa ugovora kojim je izvršena konverzija kredita prema odredba ZID ZKP/15 tužitelj nije izgubio pravo potraživati preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu, pa s obzirom na izvršenu konverziju ima pravo na eventualnu razliku preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora i svote koju je dobio u konverziji.

10. U pogledu utvrđenja visine preplaćenog dijela zbog primjene valutne klauzule i promjenjive kamatne stope provedeno je vještačenje po vještaku Mati Ivanović iz Županje, koji u svom nalazu navodi da su tužena banka kao kreditor i tužitelj stambeni kredit u iznosu od 54.700,00 CHF sa rokom otplate 300 mjeseci i kamatnom stopom od 4,95 %, a početni iznos anuiteta 318,18 CHF primjenom srednjeg tečaja Banke na dan korištenja kredita, odnosno dana 18.06.2007. godine u visini 4,428133 kuna za 1 CHF iznosi 1.408,94 kuna. Za vrijeme otplate kredita mijenjana je visina kamatne stope, a shodno tome i iznos anuiteta, a visina tečaja CHF u odnosu na kunu mijenjala se cijelo vrijeme otplate kredita.

10.1. Ukupna razlika u visini anuiteta u odnosu na početno ugovorenu kamatnu stopu i naknadna povećanja kamatne stope, odnosno promjene na više od početno ugovorene kamatne stope i to u razdoblju od početka otplate kredita do dana 30. rujna 2015. godine iznosi 4.419,14 kuna, odnosno 586,63 EUR primjenom fiksnog tečaja konverzije. Ukupna razlika u visini anuiteta u odnosu na početno ugovorenu kamatnu stopu i naknadna smanjenja kamatne stope, odnosno promjene na niže od početno ugovorene kamatne stope i to u razdoblju od početka otplate kredita do dana 30. rujna 2015. godine iznosi -4.132,59 kuna, odnosno -548,36 EUR primjenom fiksnog tečaja konverzije. Ukupna razlika u visini anuiteta u odnosu na početno ugovorenu kamatnu

stopu i naknadne promjene kamatne stope, odnosno promjene na više i na niže od početno ugovorene kamatne stope i to u razdoblju od početka otplate kredita do dana 30. rujna 2015. godine iznosi 286,55 kuna, odnosno 38,27 EUR primjenom fiksnog tečaja konverzije.

10.2. Ukupna razlika u visini anuiteta u odnosu na povećanje tečaja CHF-a i to uzimajući u obzir početni tečaj CHF-a u vrijeme isplate kredita i naknadna povećanja tečaja CHF-a, odnosno promjene na više od početnog tečaja u utuženom razdoblju, odnosno od početka otplate kredita do izvršene konverzije na dan 30. rujna 2015. godine predstavlja tzv. pozitivne razlike i iznosi 36.780,97 kuna, odnosno 4.881,73 EUR primjenom fiksnog tečaja konverzije. Ukupna razlika u visini anuiteta u odnosu na smanjenje tečaja CHF-a i to uzimajući u obzir početni tečaj CHF-a u vrijeme isplate kredita i naknadna smanjenja tečaja CHF-a, odnosno promjene na niže od početnog tečaja u utuženom razdoblju, odnosno od početka otplate kredita do izvršene konverzije na dan 30. rujna 2015. godine predstavlja tzv. negativne razlike i iznosi -- 33,00 kuna, odnosno -4,38 EUR primjenom fiksnog tečaja konverzije. Ukupna razlika u visini anuiteta u odnosu na promjenu tečaja CHF-a i to uzimajući u obzir početni tečaj CHF-a u vrijeme isplate kredita i naknadne promjene tečaja CHF-a, odnosno promjene na više i na niže od početnog tečaja u utuženom razdoblju, odnosno od početka otplate kredita do izvršene konverzije na dan 30. rujna 2015. godine iznosi 36.747,97 kuna, odnosno 4.877,35 EUR primjenom fiksnog tečaja konverzije.

10.3. Tužitelj i tuženik sklopili su dana 3. veljače 2016. godine Dodatak broj KONV-01/2016 Ugovoru o kreditu br. 198-50-4163791 kojim je utvrđeno prihvaćanje izračuna konverzije sukladno Zakonu o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiraju (ZIID ZPK), a sukladno Članku 4. navedenog Dodatka utvrđena je tražbina Korisnika kredita temeljem konverzije na dan 30. rujna 2015. godine u iznosu od 15.880,17 kuna, odnosno 2.107,66 EUR primjenom fiksnog tečaja konverzije.

11. Iznos koji tužitelj potražuje tužbom nije uzet u obzir prilikom konverzije i to iz razloga jer je u konverziji uspoređivan otplatni plan u EUR i uplate, a predmet vještačenja je izračun preplaćenog iznosa otplate kredita od strane tužitelja s naslova promjene anuiteta u odnosu na početno ugovorenu kamatnu stopu, kao i promjene anuiteta s naslova promjene tečaja CHF u odnosu na KN.

12. Tužitelj je nalaz i mišljenje vještaka prihvatio u cijelosti, te svoj tužbeni zahtjev u pismenom podnesku od 04. svibnja 2026.g. uskladio sa nalazom vještaka. Tuženik je imao primjedbe na nalaz i mišljenje vještaka, ali iste su pravne prirode.

13. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka Mate Ivanović, cijeneći isti stručnim i objektivnim, zasnovanim na vjerodostojnoj dokumentaciji i sačinjenim prema opće prihvaćenoj metodologiji izračuna u identičnim predmetima, to je sud obvezao tuženika na isplatu preplaćenoga iznosa, zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama i to temeljem odredbe čl. 1115. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, budući se tuženik ima smatrati nepoštenim stjecateljem, a kako je to odlučeno u izreci ove presude. Iz nalaza vještaka utvrđen je iznos od 4.877,35 EUR po osnovi ukupne razlike u visini anuiteta u odnosu na povećanje tečaja CHF, te iznos od 38,27 eura na ime ukupne razlike u visini anuiteta u odnosu na početno ugovorenu kamatnu stopu i naknadne promjene kamatne stope, odnosno promjene na više i na niže od početno ugovorene kamatne stope i to u razdoblju od početka otplate kredita

do dana 30. rujna 2015. godine, umanjeno za iznos koji je tužitelju priznat u postupku konverzije, što daje ukupan iznos od 2.808,09 eura.

13.1. U podnesku od 27.05.2026.g. tuženik ističe kako je tužitelj podneskom od dana 04.05.2026. godine „uređio“ tužbeni zahtjev na način da je smanjio isti, a iz čega je razvidno kako je tužitelj djelomično povukao tužbeni zahtjev. S navedenim povlačenjem je tuženik suglasan te potražuje naknadu troškova postupka koji su neosnovano prouzročeni tuženiku.

13.2. Sukladno zaključku donesenom na sastanku predsjednika Građanskih odjela Županijskih sudova i Vrhovnog suda RH od 26. studenog 2021. u predmetima u tužbi korisnika kredita u švicarskim francima dopuštena je preinaka tužbe nakon provedenog dokaza financijskim vještačenjem, a tužitelj je u ovom predmetu smanjio tužbeni zahtjev, i time u biti povukao tužbu. Vrhovni sud u svojoj odluci Rev-551/22 izrijekom je na dopušteno pitanje zauzeo pravno shvaćanje po kojem valja smatrati da je u takvoj situaciji potrebno za uspjeh u sporu gledati isključivo konačno postavljene zahtjeve te se na taj način radi o uspjehu u sporu u smislu odredbe članka 154. stavak 1. ZPP-a. Stoga ovaj sud smatra, na temelju izraženog pravnog shvaćanja Vrhovnog suda, da u konkretnom slučaju tužitelju valja priznati pravo na cjelokupni trošak prvostupanjskog postupka na temelju odredbe članka 154. stavak 5. ZPP-a. (Županijski sud u Splitu GŽ-594/2023 od 11. svibnja 2023.g.).

13.3. Prigovor prijebaja istaknut od tuženika sud je odbio kao neosnovan jer nije osnovano potraživanje tuženika prema tužitelju. Što se tiče eventualnog potraživanja tuženika spram tužitelja istaknutog u prigovoru radi prebijanja, a radi plaćanja anuiteta po tečaju nižem od početnog isto nije osnovano. Plaćanjem tih anuiteta po tečaju nižem od početnog tužitelj nije primio niti stekao bez osnove ništa jer je čitavu uplatu primio tuženik pa ni ne postoji njegova obveza za vraćanjem nečega što nije primio. Zato ne postoji niti tražbina tuženika po osnovi ništetnih ugovornih odredbi. Tuženik je svjesno prešutio i zatajio tužitelju okolnosti vezane uz rizičnost valutne klauzule pa je krivnja za ništetnost odredbe o valutnoj klauzuli na tuženiku. Prigovor prijebaja je onda neosnovan i s osnova naknade štete. (Županijski sud u Dubrovniku posl. br. GŽ-725/21-3 od 25.09.2024.g.)

13.4. Osim toga eventualno potraživanje tuženika je u zastari. Prigovor radi prebijanja je istaknut na pripremnom ročištu održanom kod ovog suda dana 9. listopada 2025.g., te specificiran u podnesku od 20. ožujka 2026.g., što uz opći zastarni rok od pet godina iz čl. 225. Zakona o obveznim odnosima znači da su u zastari sva potraživanja dospjela prije 14.06.2014.g. što su sva potraživanja navedena u prigovoru prijebaja. Podnošenje tužbe u kolektivnom sporu ima učinka na prekid zastare samo za potraživanja potrošača prema bankama čija su prava i interesi povrijeđeni sklapanjem kredita s nepoštenim ugovornim odredbama.

14. Prema odredbi čl. 1111. st. 1. ZOO-a kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi, a prema odredbi čl. 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Dakle, prema naprijed citiranim odredbama kad se radi

o stjecanju bez valjane pravne osnove, a to u ovom slučaju jeste s obzirom da su kamatne stope određene po ugovornoj odredbi koja je suprotna zakonu i zbog nepoštene valutne klauzule vezane uz švicarski franak, dakle ništetne, tada je stjecatelj, u ovom slučaju tuženica, dužna stečeno s pripadajućim kamatama vratiti, temeljem čl. 215. ZOO, od dana stjecanja, a kako se u konkretnom slučaju primjenjuje opći zastarni rok iz čl. 225. ZOO (5 godina).

15. Čl. 245. st. 1. ZOO-a propisuje da nakon prekida zastara počinje teći iznova, a vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok za zastaru, a st. 3. istoga članka da kad je prekid zastare nastao podnošenjem tužbe ili pozivanjem u zaštitu ili isticanjem prijetoj tražbine u sporu, odnosno prijavljivanjem tražbine u nekom drugom postupku, zastara počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili završen na neki drugi način. Imajući u vidu gore navedene odredbe ZOO-a o zastari, podnošenjem kolektivne tužbe dana 4. travnja 2012. Trgovačkom sudu u Zagrebu u navedenom sporu za zaštitu kolektivnih prava prekinut je tijek zastare, dok je pravomoćnim okončanjem spora pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske donošenjem presude PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. god. zastara počela teći ispočetka, a vrijeme prije prekida neće se uračunati u tijek zastare.

16. Dakle, prigovor zastare tuženika je neosnovan i to iz razloga jer je prema pravnom shvaćanju Vrhovnoga suda Republike Hrvatske, iznesenom u njegovoj odluci poslovni broj: Rev 2245/17, od 20. ožujka 2018., određeno da podnesena tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava iz čl. 131. Zakona o zaštiti potrošača predstavlja radnju vjerovnika kojom se prekida zastara sukladno odredbi čl. 241. Zakona o obveznim odnosima i zbog čega zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći iz početka tek od pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Kako je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu kojom je utvrđena ništetnost valutne klauzule potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018., to znači da zastara nastupa 15. lipnja 2023.g. Obzirom je tužba podnijeta 16. svibnja 2019 g. to znači da potraživanje tužitelja radi isplate s osnova ugovorene valutne klauzule nije obuhvaćeno zastarom, a u odnosu na dio zahtjeva za isplatu s osnova promjenjive kamate stope zastara počinje teći od dana pravomoćnosti presude Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., tj. donošenjem presude Visokog trgovačkog suda br. PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014.

17. Imajući u vidu sve naprijed izloženo ovaj sud je donio odluku kao u izreci ove presude.

18. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi članka 154. stavak 1 i članku 155. Zakona o parničnom postupku te je sukladno označenoj VPS, i važećoj Odvjetničkoj tarifi, tužitelju je za poduzete radnje zastupanja po punomoćniku odvjetniku priznat trošak u ukupnom iznosu od 1.971,89 eura. Odobreni trošak odnosi se na radnje zastupanja po punomoćniku odvjetniku i to za: sastav tužbe = 100 bodova (Tbr. 7 toč. 1 OT), zastupanje na tri ročišta kod suda svako po 100 bodova (Tbr. 9. toč. 1 OT), sastav obrazloženog podneska od 05.05.2026.g. u iznosu od 100 bodova (Tbr. 8. toč. 1 OT), te pristupa ročištu za objavu presude u iznosu od 50 bodova (Tbr.9 t.3), koje radnje ukupno nose 550 bodova što pomnoženo sa vrijednošću boda od 2,00 eura, iznosi 1.100,00 eura što uz 25% PDV-a u iznosu od 275 eura, te uz odobren trošak plaćenog vještačenja u iznosu od 500,00 eura, i plaćene sudske pristojbe na

tužbu u iznosu od 96,89 eura, čini sveukupno dosuđeni parnični trošak u iznosu od 1.971,89 eura.

18.1. Na dosuđeni iznos parničnog troška, sud je tužitelju priznao zateznu kamatu od dana donošenja ove presude po osnovi odredbe članka 30. stavak 2 Ovršnog zakona.

18.2. Sud je djelomično odbio tužitelja sa zahtjevom za naknadu troška pristupa ročištu za objavu odluke, budući mu sukladno Tbr.9 t.3, Odvjetničke tarife za pristup na ovo ročište pripada 50% nagrade iz Tbr. 7. toč. 1 Odvjetničke tarife, te mu je stoga dosudio 50 bodova za pristup ročištu za objavu odluke, a ne 100 bodova kako je tužitelj predložio.

Slijedom svega navedenog, odlučeno je kao u dispozitivu presude.

U Vinkovcima, 10.srpnja 2026. godine.

Sudac
Ivana Božić Piščak

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana. Žalba se podnosi u pisanom obliku putem ovoga suda u četiri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

Stranci koja je pristupila ročištu radi uručenja presude rok za žalbu teče od dana kada je ročište održano. Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručenja presude, a uredno je obaviještena o ročištu, rok za žalbu teče od dana kada je ročište održano.

Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručenja presude, a nije uredno obaviještena o ročištu, rok za žalbu teče od dana dostave prijepisa presude.

Dostaviti:

1. Punomoć. tužitelja Damir Varga, odv.j.iz Vinkovaca
2. Punomoć.tuženika, odv.j. iz OD Kallay & partneri d.o.o. Zagreb

Broj zapisa: **9-3088a-9af56**

Kontrolni broj: **0a148-8a074-f0a7b**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vinkovcima** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.